

Sygn. akt XVI C 432/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla W. M.w W., XVI Wydział Cywilny

W składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Ewa Suhecka- Bartnik

Protokolant : Mateusz Rafał

Po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2016 roku wW.

Na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko: K. K. (1)

o zapłatę

Oddala powództwo.

(...)

Sygn. akt XVI C 432/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 września 2015r. (data stempla pocztowego) powódka (...) Sp. z o.o. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany K. K. (1) ma zapłacić powódce kwotę 11 000,00 zł. z odsetkami maksymalnymi od dnia 16 maja 2011r. (pozew k. 4-5)

Uzasadniając swoje stanowisko powódka wskazała, że na podstawie umowy przelewu z dnia 7 grudnia 2012r. nabyła od (...)Banku S.A. z siedzibą w P. wierzytelność przysługującą wobec pozwanego K. K. (1). Pozwany w dniu 19 sierpnia 2009r. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. (obecnie (...)Bank S.A.) umowę nr (...) o konsumencki kredyt okazjonalny.

W dniu 8 października 2015r. tut. Sąd wydał w sprawie o sygn. akt II Nc 24371/15 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał zapłacić pozwanemu K. K. (1) na rzecz powódki (...) Sp. z o.o. kwotę 11 000,00 zł wraz z kosztami procesu. (nakaz zapłaty k. 36)

W dniu 8 grudnia 2015r. (data stempla pocztowego) do tut. Sądu wpłynął sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości albo o jego zmianę w zakresie określenia wysokości zadłużenia głównego i podstawy naliczania odsetek. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia przedawniona. W stosunku do odsetek pozwany wskazał, że z chwilą upływu okresu wypowiedzenia umowy kredytu, winny być naliczane odsetki ustawowe. (sprzeciw k. 39, 44-45)

W dniu 22 marca 2016r. (data stempla pocztowego) do tut. Sądu wpłynęła odpowiedź na pozew, w której powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego K. K. (1) kwoty 11 000,00 zł z odsetkami umownymi:

- a. od dnia 16 maja 2011r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek maksymalnych, stanowiących w stosunku rocznym czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego;
- b. od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty, w wysokości odsetek maksymalnych stanowiących w stosunku rocznym dwukrotność wysokości odsetek ustawowych.

Ustosunkowując się do zarzutu przedawnienia powódka stwierdziła, że jest on bezzasadny, ponieważ termin przedawnienia powinien być liczony od dnia 9 grudnia 2013r. tj. od dnia wydania przez komornika postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego przeciwko K. K. (2). (odpowiedź na pozew k. 55-57)

Na rozprawie w dniu 13 maja 2016 roku pozwany wskazał, iż wpadł w spiralę zadłużenia, wskazał, że wysokość odsetek jest wygórowana, podniósł, iż nic nie spłacił z kwoty objętej sporem bo nie był w stanie. Jest w stanie spłacać w ratach, jest otwarty do rozmów. Wniósł o udzielenie terminu na prowadzenie negocjacji ugodowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (1) w dniu 19 sierpnia 2009r. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. (obecnie (...)Bank S.A.) umowę o kredyt konsumencki nr (...). (okoliczność bezsporna, dowód: umowa kredytu k. 16-17v)

Na skutek nie regulowania przez K. K. (1) rat kredytu (...) Bank (...) S.A. wystawił w dniu 16 listopada 2011 roku bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), wskazując, iż na wymagalne zadłużenie składa się należność z tytułu kapitału 60.701,34 zł, niespłacona należność z tytułu odsetek za okres od 20 sierpnia 2009 roku do dnia 15 maja 2011 roku w kwocie 5.401,43 zł.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 18)

Postanowieniem z dnia 27 maja 2011r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 1021/11 Sąd Rejonowy w Ś. W.I Wydział Cywilny nadał ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności na rzecz (...) Banku (...) S.A. (dowód: postanowienie k. 20-21)

Na postawie ww. tytułu wykonawczego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ś. W.D. K. prowadził egzekucję sądową w sprawie o sygn. akt Km 3448/11. Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2013r. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(dowód: postanowienie k. 22-23)

(...) Sp. z o.o. na podstawie umowy z dnia 7 grudnia 2012r. nabyła od (...)Bank S.A. z siedzibą w P. między innymi wierzytelność przysługującą (...)Bank S.A. wobec K. K. (1).

(dowód: umowa k. 6-7, aneks do umowy k. 11-11v, wyciąg z umowy o przelew wierzytelności k. 14-15)

Sąd ustalił powyższe stan faktyczny na podstawie dokumentów wymienionych powyżej. Ich wiarygodność nie budziła zastrzeżeń Sądu. Ponadto, K. K. (1) nie zaprzeczył żadnemu z faktów przytoczonym powyżej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie wobec uznania przez Sąd za zasadny złożony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia objętego sporem.

Podniesienia wymaga, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Przelew jest umową, z mocy której wierzyciel cedent przenosi na nabywcę – cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Wierzytelność przechodzi na nabywcę solo consensu – przez sam fakt zawarcia umowy. Celem i skutkiem przelewu jest natomiast przejście wierzytelności na nabywcę, który w ten sposób otrzymuje ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wyłączając go ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem.

W myśl art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia roszczenia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Ustanowienie w przytoczonym przepisie terminu przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, zgodnie z którą termin przedawnienia wynosi lat dziesięć. Jednakże dla zastosowania tego wyjątku ustawa wprowadza wymaganie, aby określone roszczenie, które przysługuje podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, pozostawało "w związku z działalnością gospodarczą". Niewątpliwie roszczenia banku wynikłe z udzielenia choćby kredytu są roszczeniami związanymi z prowadzoną działalnością gospodarczą. Potwierdza ten fakt także orzecznictwo, stosownie do wyroków Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02 oraz z dnia 30 stycznia 2007 r. IV CSK 356/06 termin przedawnienia roszczenia banku ulega przedawnieniu z upływem lat trzech.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, czyli gdy minął termin jego płatności.

W okolicznościach niniejszej sprawy niewątpliwie wierzytelność, którego część stanowi roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie stała się wymagalna najpóźniej w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) – co wprost wynika z jego treści, a zatem z dniem 16 maja 2011 roku.

W ocenie Sądu biegu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego powodowi nie przerwało jednak wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego przez poprzednika prawnego powoda. Zgodnie bowiem z jednolitymi poglądami prezentowanymi w doktrynie i orzecznictwie, bankowy tytuł egzekucyjny nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej (res iudicata). W związku z powyższym do bankowego tytułu egzekucyjnego nie stosuje się przepisu wskazującego na dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu. Bankowy tytuł egzekucyjny nie wywołuje więc skutków prawnych określonych w art. 125 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2003 r., II CKN 363/01). Dlatego też wystawienie przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia (art. 123 § 1 k.c.).

Nie wywołało go także skutecznie wobec powoda złożenie wniosku do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przez jego poprzednika prawnego- bank, jak i następnie wszczęcie przez ów bank postępowania egzekucyjnego w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadana została klauzula wykonalności.

Sąd podziela stanowisko zaprezentowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r., (II CSK 196/14, OSNC 2015/12/145, Biul. SN 2015/2/11), że wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela, wskazanego w tytule egzekucyjnym i na którego rzecz temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Zgodnie z argumentacją przyjętą w cytowanym orzeczeniu skutki wiążące się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego odnoszą się wyłącznie do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tego tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. W postępowaniu egzekucyjnym wyłączone są przekształcenia podmiotowe, a następstwo prawne powstałe po wszczęciu egzekucji wymaga, z wyjątkami przewidzianymi w ustawie, nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 k.p.c. W związku z tym przyjmuje się, że nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności wszcząć nowe postępowanie egzekucyjne.

Przy tym podkreślenia wymaga, iż w zakresie tytułu egzekucyjnego stanowiącego bankowy tytuł egzekucyjny nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może wystąpić o nadanie na swoją rzecz klauzuli wykonalności w oparciu o art. 788 k.p.c. (v. postanowienie SN z dnia 04 marca 2009 roku, IV CSK 422/08)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy uznać należy, że wystawienie przez poprzednika prawnego powoda bankowego tytułu egzekucyjnego przeciwko pozwanemu, a następnie uzyskanie klauzuli wykonalności i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego mogło wywołać skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia wyłącznie w stosunku do Banku, który wystawił ten tytuł; nie odnosiło natomiast takiego skutku do ewentualnych następców prawnych tego Banku niebędącego bankiem.

Sąd podziela w tym względzie stanowisko zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). (por. uchwała SN z 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, www.sn.pl, Biul.SN 2016/6/10).

W efekcie powód- podmiot niebędący bankiem, a który wierzytelność objętą sporem nabył na podstawie umowy cesji z dnia 07 grudnia 2012 roku nie może skutecznie powoływać się na w postaci przerwy biegu przedawnienia tej wierzytelności, wynikające z wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...), nadania mu klauzuli i wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Powód bowiem niebędący bankiem nie mógł i nie może korzystać z bankowego tytułu egzekucyjnego oraz związanych z nim uprawnień oraz korzyści.

W konsekwencji skoro termin przedawnienia roszczenia objętego sporem wynosił 3 lata, który liczyć należało od daty wymagalności roszczenia powoda, przy czym za tę datę przyjąć należało datę wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego czyli dzień 16 maja 2011 roku, kiedy to niewątpliwie najpóźniej stała się wymagalna wierzytelność z umowy z dnia 19 sierpnia 2009 roku, zatem termin przedawnienia upłynął w dniu 16 maja 2014 roku. Powódka wytoczyła o nie powództwo w dniu 18 września 2015r., więc w momencie gdy było ono przedawnione.

Zauważenia wreszcie wymaga, iż zgodnie z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W niniejszej sprawie powódka nie wykazała faktu zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwanego. W ocenie Sądu za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia zgłoszonego w sprzeciwie nie może być uznane stanowisko zajęte przez pozwanego na rozprawie w dniu 13 maja 2016 roku. Wskazać bowiem należy, iż zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest jednostronną czynnością prawną, która wywołuje skutki prawne ex nunc- jest oświadczeniem woli, do którego należy stosować wszelkie reguły dotyczące składania oświadczeń woli. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia wywołuje zatem skutki prawne, gdy doszło do drugiej strony w taki sposób, iż mogła zapoznać się z jego treścią. Nie wymaga żadnej szczególnej formy, aby było skuteczne. Może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany, poprzez każde zachowanie się dłużnika, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Jednakże przy ocenie zachowania się dłużnika należy zachować ostrożność mając na uwadze fakt, że w rachubę może wchodzić tylko uznanie długu, zarówno właściwe, jak i niewłaściwe. O ile uznanie właściwe dokonane po upływie okresu przedawnienia z reguły połączone jest ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia, o tyle uznanie niewłaściwe uznawane jest jedynie za oświadczenie wiedzy. (v. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 4 grudnia 2014 r. I ACa 248/14)

W okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób wywieść ze stanowiska pozwanego zajętego tak w sprzeciwie jak i na rozprawie w dniu 13 maja 2016 roku, by uznał on w sposób właściwy czy też niewłaściwy – a nadto w jakiej wysokości roszczenie powoda, by zrzekł się zarzutu przedawnienia zgłoszonego w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Jego stanowisko stanowiło wyraz woli ugodowego zakończenia sprawy, na co wprost wskazywał pozwany. Co istotne na rozprawie nie była obecna strona powodowa, a zatem stanowisko powoda nie zostało tej stronie złożone i do niej nie dotarło. (nagranie – płyta DVD k. 64)

Konkludując należy stwierdzić, że roszczenie dochodzone pozwem w niniejszej sprawie uległo przedawnieniu, a pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia.

Podnieść należy, iż wobec uwzględnienia zarzutu przedawnienia bezprzedmiotowe było badanie pozostałych zarzutów zgłoszonych przez pozwanego a dotyczących nieprawidłowego wyliczenia i niewykazania przez powoda wysokości odsetek.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie przywołanych przepisów i rozważań prawnych oddalił powództwo w całości.

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)